



KAŽDÝ SÁM, A PREDSA SPOLU

KOLEKTÍV AUTOROV

*Kajdijs sām,
a priedsa spolu*

COVID-19

2020

VYDAVATELSTVO:

**Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš,
www.elist.sk**

AUTOR PROJEKTU:

Ivana Drangová

GRAFICKÝ DIZAJN:

**Elena Polla Poláčiková
www.elizu.sk**



GRAFICKÝ DIZAJNÉR

OBÁLKA:

Adriána Švarná

JAZYKOVÁ KOREKTÚRA:

**Júlia Švecová, Terézia Mészárosová, Michaela Kinčoková, Martina
Páleníková**

PREKLAD:

Lucia Strelková, Michaela Kinčoková, Martina Ližbetinová, Miloš Harmady

**Katolícka spojená škola sv. Vincenta de Paul
Saratovská 87, Levice**

ISBN: 978-80-8197-324-6

„Kto verí, nikdy nie je sám - ani počas života, ani počas smrti..”

Benedikt XVI.

Obsah

Príspevky žiakov	6-155
Úvahy a príbehy Za hranicami Báseň pre dušu Modlime sa	
Príspevky učiteľov	156-173
Príspevky rodičov	174-191
Príspevky pomáhajúcich profesií	192-197
Príspevky známych osobností	198-239

Úvod

Na začiatku tohto školského roka sme ani len netušili, aký bude výnimočný. Nemali sme predstavu o hraniciach, ktoré prekonáme, o zručnostiach, ktoré nadobudneme zo dňa na deň. Zrazu sme mali namiesto práce naše domovy a „home office“ sme už nespájali len s prácou programátorov. Počas tejto novej situácie sme sa menili z rodičov na učiteľov, z učiteľov na zdatných informatikov a všetci na geniálnych animátorov a organizátorov času.

Jednu vec sme vedeli s istotou - pandémie zasiahla každého jedného z nás. Nieкого viac, nieкого menej, nieкого pozitívnejšie, nieкого, naopak, skôr negatívne. Ale nikto z nás v tom nebol a ani nie je sám!

Začalo sa to celé ako jednoduchá domáca úloha zo slovenského jazyka. Slohová práca na tému „Ako koronavírus ovplyvnil môj spokojný život“. Väčšinou neoblíbené povinné slohové práce sa zmenili na výpovede plné emócií, strachu, nádeje a spolupatričnosti. Pri čítaní týchto úprimných detských výpovedí sme si povedali, že by bola škoda nepodeliť sa o ne. Domáca úloha našich žiakov sa tak postupne zmenila na celoslovenskú výzvu pre všetky deti, žiakov, študentov, rodičov, učiteľov, športovcov, hercov, moderátorov, vedcov a rôznych iných odborníkov. Výzva dokonca prekonala aj hranice nášho štátu a oslovila aj naše partnerské školy v projekte Erasmus v Chorvátsku, Bulharsku a Turecku. A prečo? LEBO V TOM NIKTO NIE JE SÁM.

Veríme, že nasledujúce príspevky v zbierke nám budú pripomínať túto ťažkú skúšku v našom živote, ale rovnako nám budú aj nádejou do budúcnosti, keby sa niečo podobné zopakovalo. Spoločne zvládneme a prekonáme všetky prekážky. O desať rokov možno budú práve tieto riadky pamäťou, a nie len pre našu školu.

Ivana Dranžová

autor projektu

*Prispevky ziakov
Urobty a pribebty*



Apríl 1/2020

MICHAELA BEŇAČKOVÁ

KŠŠ sv. Vincenta de Paul Levice, o.z. Gymnázium, 3. ročník



„Odkedy nám vláda nariadila zostať doma, moje dni plynuli úplne rovnako..”

Upratovanie, práce v záhrade a, samozrejme, štúdium boli každodennou náplňou. Táto nezvyčajná situácia bola nová pre každého z nás. Zrazu sme si museli začať zakrývať časť tváre rúškami, keď sme sa pohybovali medzi ľuďmi, mali sme sa vyhýbať kontaktu s ľuďmi, ktorí sa cítili chorí, a ak to bolo možné, mali sme ostať doma. Nebolo to jednoduché, ale ak sme chceli zabrániť šíreniu koronavírusu, museli sme to začať dodržiavať.

Jedného dňa, ktorý sa, mimochodom, začal ako každý iný karanténny deň, som sa rozhodla ísť na menšiu prechádzku.

Takmer každý obchod, zámok či múzeum boli zatvorené, ale našťastie

príroda a ulice nášho mestečka zaracha nedostali.

Práve sme so sestrou prechádzali námestíčkom, keď sme zrazu začuli hudbu. Započúvala som sa do melódie tej piesne, a hľa, bola to práve moja obľúbená. Za tónov hudby sme sa približovali k miestu, kde hrala kapela, ktorú, ako som sa neskôr dozvedela, tvorili štyria bratia. Ani som si neuvedomovala, že moje pery sa hýbu a podvedome si spievam s nimi. Jeden z hudobníkov sa na mňa zadíval a po chvíľke mi navrhol, aby som sa k nim pridala. Nemohla som tomu uveriť! Vždy bolo mojím snom spievať v kapele a zrazu, v takejto neočakávanej chvíli, sa môj sen stával skutočnosťou! Samozrejme, nezaváhala som ani na moment a hneď som sa ujala mikrofónu a začala spievať pre tých pár okoloidúcich ľudí. Tento zážitok zostane navždy v mojich spomienkach. Som veľmi rada, že as-

poň na chvíľu som mohla spríjemniť deň ľuďom, ktorí boli možno aj vystrašení, unavení alebo len znechutení celou touto neočakávanou situáciou. Ten úsmev v ich očiach, s ktorým z námestia odchádzali, naplnil moju dušu radosťou.

Michaela

8 725 zobrazení

Napísať komentár



Apríl 3/2020

VERONIKA MAĎAROVÁ

KSŠ sv. Vincenta de Paul Levice, o.z. Gymnázium, 4. ročník



Ešte stále mám pred očami ten deň. Opatrenia sa postupne začali sprísňovať, informačné a bezpečnostné pokyny sa nachádzali takmer na každom kroku. Sterilné rúška, ochranné rukavice a pre niektorých aj skafandre sa stali neodmysliteľnou súčasťou našich dní. Triedna nám čítala všetky nariadenia, obmedzenia narastali, no napriek tomu sme si naďalej žili náš študentský život. Moji starší súrodenci, vysokoškoláci, už boli doma, no my sme si ešte stále plnili svoju stredoškolskú dochádzku. Do školy som kráčala s pocitom, že dnes je ten posledný deň, no ešte stále sme sedeli za lavicami. Robili sme si z toho srandu, kýchali sme do lakťového ohybu, počítali sme sekundy pri umývaní rúk a krátko nato sme si aj my dobrovoľne nasilu osvojili slogan „Zostávam doma“.

Všetko sa zmenilo. Mala som pocit, že tam, kde sme boli kedysi, sa už nikdy nevrátíme. Najviac ma desila predstava, že život, ktorý som žila ja, moji spolužiaci

a tisíce mladých maturantov, sa už nikdy nevráti do starých koľají. Všetky tie priateľstvá, spomienky, povinnosti a ideály sa vytratili bez rozlúčky. Bez varovania, len tak. Akoby niekto začal zmizívať našu cestu.

Niekde v podvedomí vo mne panovala predstava, že to, čo bolo, bolo, že už sa nikdy nevráti. S kúskom skepticizmu som sa rozlúčila so spolužiakmi a posledné „slobodné“ poobedie som strávila s kamarátkami. Nevedeli sme na koľko, no vedeli sme prečo. Nevedeli sme, či sa ešte niekedy vrátime, no v mysliach nám zostali spomienky. Nevedeli sme, prečo práve my, no vedeli sme, že to nie je náhoda. Bolo len pár dní pred maturitami. Sedeli sme v Schoelleri a snažili sme sa aspoň kúskom svojich duší optimizmom naplniť nezvyčajnú otázku, čo prinesie táto kríza. Naplňali sme ju prítomnosťou – tým, čo bolo práve v tej chvíli. Pípol mi mobil. Bola to správa od triednej. Informácia o zmene termínu písomných maturít. V domnení, že to budú len dva týždne, sa externá časť posunula o niekoľko dní. Tak isto aj prijímačky pre deviatakov. Mala som pocit, že to, na čom sme makali uplynulé štyri roky, sa rozplynulo pred našimi očami len ako máčny máčik. Vraví sa, že maturitou prejde každý somár, no mala som pocit, že my sme sa ani tým somárom nemuseli stať. Zmaturovali sme bez skúšky.

Najťažšie bolo pre mňa zostať doma. Bola som zvyknutá v kuse niečo robiť. Vždy sa našlo niečo, čo ma odrádzalo od skutočného sveta. Škola a spoločenstvo boli pre mňa dobre známymi vychodenými cestami. Síce zakaždým priniesli svoju výzvu, boli dobrým dôvodom utekať pred niečím, čo som vždy hlboko skrývala. I keď sa to neľahko priznáva, utekala som pred sebou. Dni som si plánovala tak, aby som toho čo najviac stihla. Snažila som sa naplno využiť každú jednu hodinu, minútu či sekundu dňa. Byť v pohybe, nezastavovať sa. Len ísť ďalej, ba priam bežať za vytýčeným cieľom.

Potom prišiel tento vírus. Nie zbojník, ale výzva. Čas, keď ten najmenší, o ktorom sme ani netušili, že existuje, panuje nad našimi životmi. Zrazu som mala len tak zostať doma. Kebyže som o niekoľko desaťročí staršia, tak by mi isto prirástol vred na zadku. Nechápala som to všetko, čo sa dialo okolo nás. Najťažšie bolo pre mňa to, že sme sa nemohli stretávať s ľuďmi na takých bežných miestach, ako napríklad v autobuse, na chodbe školy, na vlakovej stanici, v kostole, na ulici, jednoducho všade. Mohli sme s nimi zdieľať kúsok seba, nechať sa povzbudiť, vyrozprávať sa, počúvať, jednoducho byť. Byť v priestore a v čase. Vidieť úsmevy, počuť smiech, sledovať stopy, nechať sa osloviť a oslovovať druhých...

Na začiatku som si myslela, že všetci títo ľudia zmizli z môjho života. Myslela som si, že keď ich nevidím, tak tu potom ani nie sú. No potom som si uvedomila, že pravou hodnotou nie je to, čo vidíme, cítime a vieme sa toho dotýkať, ale práve to, čo je očiam neviditeľné. Uvedomila som si, že žijeme v dobe, keď sa nehmotné veci stali hmotnými. Sila priateľstva mala zrazu vyššiu hodnotu ako nové šaty. Slová povzbudenia sme si zrazu cenili viac ako kvalitnú kávu v luxusnej reštaurácii. Uvedomila som si, že to, za čím sme sa ešte pred niekoľkými týždňami

mi naháňali, dnes už nemá žiadnu cenu. Žijeme v dobe, keď slová majú obrovskú hodnotu a moc. Slová premiéra, slová vlády, slová povzbudení, slová uvoľňovania. Stretnutia sa stali virtuálnymi, kamarátstva nadobudli rozmer sociálnych sietí a objatia sme vymenili za pozdravy laktom. Bezkontaktné, bezpečne a zodpovedne. Slová sú nositeľmi nádeje. Slová sú rečou srdca, ktoré slúži. No i napriek tomu niektoré skutky nepotrebujú slová. Lekári, sestričky, dobrovoľníci, vedci, poštári či predavačky vykonávajú svoju prácu bez slov. Slúžia a nepotrebujú k tomu zbytočné reči. Pomáhajú a nevypočítavajú. Jednoducho sú a pracujú pre nás.

Uvedomujem si, že máme všetko, čo potrebujeme. Sme zdraví a slobodní. Pán nad nami drží svoju ochrannú ruku a vždy je blízko. Som presvedčená o tom, že tieto časy nie sú ani trestom, ani zadostučinením. Tieto časy sú len výzvou, či naozaj myslíme vážne to, čo sme doteraz žili, sú výzvou zastaviť sa a premýšľať. Pýtať sa, hľadať a nachádzať. Snažiť sa každý deň žiť tak, ako to chce Pán a nie my sami. Viac plniť jeho túžby s nami ako naše vlastné záujmy. Prečo? Lebo len vtedy, keď odovzdáme svoje srdce Bohu, žijeme život, ktorý skutočne stojí zato! Našou úlohou nie je reptáť, protestovať či utekať. Naším poslaním je žiť na tom mieste, kde práve sme. Naším poslaním je robiť to, čo je v našich silách. Naším poslaním je rozdávať slová povzbudení, útechy, radosti a pokoja. Rozdávať lásku práve v tomto čase krízy. Sme tu, aby sme slúžili. Sme tu, aby sme priniesli tomuto svetu aspoň kúsok nádeje, radosti a lásky. Kúsok z tej lásky, ktorú nám dal Otecko. Tak čo, priložíš ruku k dielu aj ty a spolu malými krokmi premeníme svet?

Veronika

4 488 zobrazení

Napísať komentár



Apríl 3/2020

DOMINIKA CHORVÁTOVÁ

KSŠ sv. Vincenta de Paul Levice, o.z. Gymnázium, 1. ročník

Všetko sa to začalo v decembri 2019 v Číne. Informácie o novom víruse s názvom COVID-19 sa šírili po celom svete. Avšak veľa ľudí ani netušilo, že sa vírus rozšíri do ďalších krajín. Vírus sa začal ako nevinná chrípka, no po čase naň umieralo čoraz viac ľudí. Dnes je rozšírený po celom svete, dokonca aj tu na Slovensku. Náš zvyčajný život sa úplne zmenil vďaka dnešným opatreniam. Dnes budem

rozprávať, ako sa zmenil ten môj.

Na začiatku marca 2019 by som nepovedala, že mi bude chýbať ranné vstávanie do školy, preplnené autobusy, prísni učitelia alebo aj školský zvonček. No jedného dňa mi všetky tieto veci začali chýbať čoraz viac. Začalo sa to len nevinými dvojtyždňovými „prázdninami“. Všetci žiaci sme boli nadšením bez seba, že nebudeme musieť chodiť do školy a učiť sa, ale namiesto toho môžeme ísť von s kamarátmi a zabaviť sa. Radosť nás hneď prešla, akonáhle sme zistili, že nastali prísne opatrenia. Kvôli týmto opatreniam zavreli všetky nákupné centrá, reštaurácie, kluby, bary... Všetko okrem potravín, bánk a pôšt. Zrazu sme nemohli chodiť von v skupine ľudí, ale iba po dvoch, aj to s dvojmetrovým odstupom, bez žiadneho dotyku. Hlavné opatrenie bolo nosiť rúško a rukavice. Na základe týchto nariadených opatrení sa môj život postupne menil k nudnejšiemu. Zrazu so mnou mohlo ísť von len pár ľudí.



„Po čase moji rodičia skonštatovali, že nie je dobrý nápad aby som sa stretávala s kamarátmi... “

Keďže som mohla chodiť len na prechádzku v mojej dedine, tak som začala tráviť celý svoj čas v domácnosti. Okrem pomáhania s rôznymi domácimi prácami sa nám začalo online vyučovanie, na ktoré sme si museli začať zvykať my a aj rodičia, z ktorých sa stali naši dočasní učitelia. Pravdaže, je o dosť ťažšie učiť sa sám doma, je lepšie, keď nám to vysvetlí sám učiteľ. Myslím si, že každému žiakovi je veľa krát ťažké dokopať sa k učeniu. Našťastie máme online hodiny, počas ktorých nám môžu učitelia vysvetliť učivo, ktorému sme neporozumeli. Ako som hovorila, väčšinu času doma strávim za televízorom, mobilom a učebnicami.

Myslím si, že nám COVID–19 veľmi zmenil život. Niektorým k lepšiemu a iným zasa k horšiemu. No vďaka našim lekárom je ľudí nakazených týmto vírusom každým dňom čoraz menej. Verím, že táto pandémia čoskoro pominie a vrátíme sa k normálnemu životu, na ktorý sme boli zvyknutí.

Dominika

4 488 zobrazení

Napísať komentár



Apríl 1/2020

KRISTÍNA ŠEBOVÁ

KŠŠ sv. Vincenta de Paul Levice, o.z. Gymnázium, 3. ročník



V každom období dejín nastáva bod, keď príde kríza. Krízy mávajú rôzne podoby a často majú aj konkrétne tváre. Často sú vo forme vojny, pandémieí, ekonomických a sociálnych katastrof, ale aj vo forme morálnych pádov spoločnosti. Kríza nie je len abstraktná hrozba, ale je konkrétnou výzvou pre spoločnosť. V istom bode je spoločnosť ako domček z karát, na ktorý začne fúkať vietor. Spoločnosť tak musí byť dostatočne stabilná, aby sa nenarušili jej základné štruktúry, inak ako metaforický domček z karát spadne. Momentálne sa snaží spoločenské štruktúry

narúšať a ničiť tvrdá rana 21. storočia – pandémie COVID-19. Prvé týždne v karanténe so sebou prinášajú rôzne úvahy, beznádej, ľútosť nad všetkými, ktorí nás v dôsledku vírusu navždy opustili, obavy o najbližších, nekonečný pocit obmedzenosti. Akoby každý jeden z nás bol hodený do mora svojho vlastného prežívania a začínal sa topiť. Počas dlhých týždňov, ktoré sprevádzali najmä zlé správy zo zahraničia, sme však ako spoločnosť namiesto bielej vlajky na znak kapitulácie začali bojovať. Každý sám na individuálnom fronte svojich emócií a zároveň spoločne na fronte ľudskosti a pomoci blíznym. Boli sme hodení do mora svojho prežívania, ale po chvíľke topenia sme sa naučili plávať. Prišli sme skoro o všetko, čo nám doposiaľ dávalo radosť, aby sme mohli objaviť skutočné zdroje radosti. Šťastí nám bola obmedzená sloboda, aby sme mohli prísť na to, čo sloboda skutočne znamená a od čoho, resp. od koho, pochádza. Boli sme sami a v tichu a naučili sme sa vydržať sami so sebou, stíšiť sa a uvedomiť si, že aj ticho prehovára do duše človeka. Boli sme odlúčení od svojich priateľov a uvedomili sme si, že nie sú samozrejmosť, ale dar. Zastavili sme sa ako spoločnosť, utíchli sme a naučili sme sa kráčať v oblastiach, v ktorých sme doteraz stáli. Zastali sme na ceste uponáhľanosti, oportunistu, rutiny, materializmu, polarizácie spoločnosti, hýrenia, konfliktov, aby sme mohli začať kráčať tam, kde sme doposiaľ stáli, a to po ceste vďačnosti za veci, ktoré sme brali ako samozrejmosť. Po ceste vzájomnej pomoci, solidarity, radosti aj z maličkostí.

„Niekd sme síce ako spoločnosť začali stagnovať, ale inde po dlhom období napredujeme...”

S Božou pomocou sme túto krízu (zatiaľ) ustáli. Hoci stále sme úplne neporazili pandémiu COVID-19, spravili sme kľúčový krok k jej prekonaniu – prekonali sme samých seba. Aj napriek neľudským a nemilosrdným podmienkam a utrpeniu sme ostali ĽUĎMI. Nezapreli sme v sebe ľudskosť, a preto bola porazená naša prízemnosť. Takto pandémia COVID-19 zasiahla aj do môjho spokojného života. Zistila som, že charakter sa väčšmi buduje v ťažkostiach ako v spokojnosti, a to mi dalo nádej, že jedného dňa budeme všetci na túto krízu spomínať nielen s utrápeným a skrúšeným srdcom, ale aj s radosťou, že sme vyhrali nielen ako svet, ale predovšetkým ako ľudia.

Kristína





ADAM BARCÍK

KSŠ sv. Vincenta de Paul Levice, o.z. Gymnázium, 3. ročník

Bolo to v jeden deň prvého týždňa nášho boja s koronavírusom štátom nariadenej karantény. Po rannej rutine som sa pripravoval zdolať tú hordu cvičení a úloh, ktoré nám poslali učitelia. Lialo ako z krhly a jediné, na čo som sa v tom momente zmohol, bolo vyjadrenie môjho „nadšenia“ z toľkých domácich úloh veľavravným a celosvetovo známym prevrátením očí a hlbokým povzdychom.

Sledoval som ľudí prechádzajúcich popred náš dom. Nájst' v tomto období pandémie človeka bez rúška je ako hľadať ihlu v kope sena. Zrazu zazvonil telefón. Hlas v telefóne mi bol povedomý, ale rýchlo som nevedel, komu patrí. Chvíľku mi trvalo, kým som si uvedomil, že je to moja sesternica, ktorá je tento školský rok na študijnom pobyte v Nemecku. Aké bolo moje prekvapenie, keď mi povedala, že jej program zrušili a ona je na ceste späť do krajiny, v ktorej, ako niektorí tvrdia, sa nikdy nič nedeje.

Neviem si ani predstaviť, aké to muselo byť pre ňu komplikované. Z jedného dňa na druhý sa musela zbaliť a opustiť to, čo bol doteraz jej prechodný domov. Išla nočným vlakom z Hamburgu do Drážďan, kde potom zvyšok noci strávila v nejakom moteli. A tu sa to nekončí. Skutočný boj bol ešte len na obzore.

Môj otec, teta Jana a ja sme šli na česko-slovenské hranice s plánom počkať na Olíviu a doviezť ju domov. Jednoduchý a jasný plán, však? Nuž, plán áno, avšak do reality nás dostal príslušník pohraničnej hliadky, ktorý nám rezolútne oznámil, že Olíviu na Slovensko nepustí. Bol to tvrdý oriešok, ale po urputnom hodinovom presvedčaní našťastie pán zmenil názor. A v ten upršaný, pochmúrny večer mohla Olívia, ťahajúc za sebou všetku tú batožinu, pešo prekročiť vytúžené hranice. Bola premočená až na kosť, keď si sadala k nám do auta. Úprimne, nikto z nás neočakával takýto strastiplný príbeh jej návratu. Napriek všetkému sme boli radi, že sme ju mohli privítať doma a zvyšok cesty už ubehol hladko a bezproblémovo. Všetkým nám spadol kameň zo srdca, že nakoniec všetko dobre dopadlo a pre mňa sa tento nezabudnuteľný zážitok stal pamiatkou na karanténu COVID-19...

Adam





NATÁLIA KAŠPÁRKOVÁ

KSŠ sv. Vincenta de Paul Levice, 6. ročník

Bol deň ako každý. Chystala som sa do školy a mama mi ráno pripomínala, aby som si poriadne umývala stále ruky. Hovorím si, veď ruky si umývam, tak načo mi to pripomína. Do školy prichádzame ako každé ráno, ale teraz všetci hovoria o nejakom víruse. Dokonca aj pani učiteľka nás prosí, aby sme sa častejšie umývali. Nakoniec sme sa dozvedeli, že budeme nejaký čas doma. Vraj ako chrípkové prázdniny. Na chvíľu sme sa aj potešili. Doma mi naši vysvetľujú, prečo som doma. Stále neverím tomu, že zatvoria obchody a všetko bude iné. Pozerali sme správy v telke a v iných krajinách umierajú aj ľudia. Veľa ľudí.

Doma sme ostali ja, sestra a ocino. Mama chodí do roboty. Najhoršie na tom všetkom je, že nemôžeme nikam chodiť. Mám psa, tak sa aspoň na chvíľku dostanem von. Chýbajú mi kamaráti, spolužiaci a dokonca aj škola. No radšej by som bola medzi ľuďmi, ako byť doma zavretá. Najhoršie je, že ani starkú nemôžeme ísť pozrieť. Stále len voláme, zisťujeme, ako sa má a či niečo nepotrebuje. Je veľmi šikovná, lebo nám ušila rúška z látky. Teraz každý musí nosiť rúško, keď je mimo domu, no mne sa to naozaj zo začiatku nepáčilo. Zle sa mi v tom dýchalo. Nuž nakoniec mi nič iné neostávalo, len si to rúško nakoniec dať. Mama starkej zháňala aj gumičky, lebo ich šije pre celú rodinu. A mne ušila nakoniec také pekné s kvietkami, aby sa aj mne páčilo. To ale nič nemení na tom, že je veľmi smutná, že nás nevidí, no musíme vydržať doma, aby sme ju nenakazili.

Dnes v telke hovorili, že možno do konca roka nepôjdeme do školy, neviem si to ani predstaviť. Pomáham aj doma, ako sa len dá, aby naši mali menej práce. Veľmi ma baví piecť koláče. Samozrejme, s mamou, ale už viem aj niečo uvariť. Mladšia sestra Ninka má len 3 roky a tú doma zabaviť je hotové peklo. Kreslíme si spolu, to ju baví, ale niekedy si to odnesú aj moje veci. Ešte šťastie, že nám učiteľia dávajú úlohy. Inak by sme zabudli úplne všetko. Myslím si, že to neprejde tak ľahko, táto „korona“. Vôbec sa neteším na leto, lebo nikam nepôjdeme. Ešte aj dovolenku sme museli zrušiť. Budeme celé leto doma. Aspoň tak mama stále lamentuje. Dúfam, že to nie je pravda a bude dobre, lebo v lete nosiť rúška na tvári bude peklo.

Takže, keď to tak zhrnieme, mali sme spokojný život a zdravie sme brali ako samozrejmosť. Nikdy to už možno nebude rovnaké ako predtým, ale dúfam, že to nezostane takéto hrozné. Musíme si začať viac viac rodinu, ľudí naokolo a hlavne to naše zdravie. Zčať sa konečne chovať zodpovedne voči sebe a os-

tatným. Dúfam, že si to už nikdy nebudeme musieť prežiť znova.

Natalia

11 524 zobrazení

Napísať komentár



Apríl 2/2020

LAURA KABÁTHOVÁ

KSŠ sv. Vincenta de Paul Levice, o.z. Gymnázium, 1. ročník

V súčasnom období prišli do našich životov rôzne obavy. Obávame sa hlavne informácií, ktoré dennodenne počúvame z médií alebo čítame na sociálnych sieťach. Väčšinou sú to informácie alebo správy negatívneho typu a tým sa môj spokojný život narušil.

Nám týždňom sa dosť vyčítalo, že uprednostňujeme sociálne siete pred osobným kontaktom. Dnes však inú možnosť ani nemáme. Všetko zlé je aj na niečo dobré. Dobré v tom, že skôr využívame ten virtuálny kontakt ako priamy, hoci teraz je to dôsledok pandémie a priamy kontakt je nebezpečný. A zase sme pri probléme, ako správne využiť čas, ktorý trávime doma. Je to na každom z nás, či ho využijeme zmysluplne, alebo ho premrháme. Hoci oddych a tzv. ničnerobenie má v našom živote svoje miesto, predsa len je potrebné na sebe pracovať aj v pandemickom čase.

Je dosť ťažké v tejto dobe, aspoň pre mňa, sústrediť sa na veci, ktoré potrebujem urobiť. Mňa učenie baví, ale chýba mi výklad učiteľa na hodine. Je to situácia, ktorú ešte nikto z nás nezažil, a preto veci, ktoré sa dejú, musíme brať tak, ako ich život priniesol. Učenie musím zvládnuť sama. Chcem to zvládnuť, lebo ako sa učiteľia snažia pomáhať nám prebrať učivo na diaľku, my žiaci by sme sa mali snažiť v tejto dobe sa toho naučiť čo najviac. Ja sa vždy držím hesla, že sa učím pre seba a nie pre druhých.

„Nikdy nevieme, kedy ktorú informáciu budeme potrebovať ...”

Na druhej strane sa však zamýšľam, ktoré informácie je potrebné vedieť, aby sme vedeli zvládnuť situáciu, ktorá je v tomto období.

Verím, že dospelí, ktorí riešia súčasné dianie v spoločnosti, majú tie správne

informácie aby škody, ktoré COVID-19 napácha, boli čo najmiernejšie, nielen v oblasti zdravia, ale aj vo fungovaní celej spoločnosti. Zostaňme doma a spolu to zvládneme!

Laura

9 677 zobrazení

Napísať komentár



Apríl 2/2020

PATRIK SENEŠI

KSŠ sv. Vincenta de Paul Levice, 6. ročník



Aj keď som ešte dieťa a celkom nerozumiem, čo znamená koronavírus, dost mi to zmenilo pohľad aj na obyčajný deň. Tento školský rok sme začali s veľkou radosťou a snahou naučiť sa niečo nové, ale aj s novými nápadmi, čo podnikneme na školských výletoch a plaveckom. Ale po polročných prázdninách sa to začalo kaziť. Zrazu prichádzali správy, ktorým som nerozumel. Z jedného dňa na druhý sme museli zostať doma. Bez školy, priateľov. Celé dni musíme zostať doma, nemôžeme sa navštevovať a keď náhodou idem s rodičmi,

počujem slová: „Nasaď si rúško a rukavice!“ Bez školy je to strašné. Pribudli nám úlohy, učenie a mnoho iného. Doteraz, keď bolo vyučovanie, som to až tak nevnímal, že učenia máme tak veľa, ale teraz bez učiteľov je to ťažké. Nikdy som nesledoval správy v televízii, ale ako sa rozpráva o víruse, sledujem ich každý deň. Desí ma, keď vidím a počujem, ako v okolitých štátoch pribúda chorých a mŕtvych. Ako keby som zrazu rýchlo dospel. Už mi rúška na verejnosti neprídu čudné, ale zodpovedné.

„Modlíme sa, aby u nás prípady nepribúdali...“

Tak veľmi sa zrazu bojíme jeden o druhého. Rodina si je ešte bližšia ako inokedy. Toto všetko by som si neuvedomil, keby do môjho života nevstúpil koronavírus. Zistil som, že mi nestačí komunikácia cez sociálnu sieť. Chýba mi osobné stret-

nutie. Dúfam, že sa čím skôr vrátíme do školy a letné prázdniny budeme prežívať ako po minulé roky.

Patrik

11 700 zobrazení

Napísať komentár



Apríl 2/2020

MARTIN KOSORÍN

KSŠ sv. Vincenta de Paul Levice, 7. ročník

CCOVID-19, tieto písmenká a dve číslice mi obrátili život zo spokojného na hrozný. Obrátili ho nielen mne, ale všetkým naokolo. Niekedy premýšľam, ako mohlo toto celé vzniknúť. Čítal som, že vírus zapríčinila choroba jedného hada alebo netopierov. Podľa vedcov sa táto choroba pretransformovala, a preto už jej nákaze čelia aj ľudia...

Ale je to celkom tak? Prečo potom na koronavírus zomierajú starí, bezmocní ľudia a ľudia, ktorí sú ťažko chorí? Musel to niekto spraviť naschvál, ale to sa len tak ľahko nedozvieme. Možno to bola takzvaná biologická zbraň určená Číne, aby zrútili ekonomiku a, následne ten, kto to vymyslel, to nedomyslel.

Koronavírus je zlý pre nás, ale nie pre prírodu. Príroda sa môže zregenerovať zo znečistení, ktoré jej spôsobil človek. Môj život s koronavírusom? Najdôležitejšie čísla, ktoré ma cez deň zaujímajú sú tie o počte nakazených a či sú nakazení ľudia z nášho mesta. Toto ma zaujíma viac ako dátum dnešného dňa. Najhoršie na tom celom je, že musím nosiť rúško a respirátor. Nasadzujem si ich hneď, ako zatvorím dvere bytu. Bez nich by som sa momentálne nezaobišiel. Radšej budem nosiť rúško, aby som nenakazil seba, ale hlavne svoju rodinu a aj cudzích ľudí. Nemôžem navštíviť starého otca, starú mamu a ani prastarkú. Aj keď koronavírus nemám, môžem byť jeho poštárom, ktorý odosiela nákazlivé zásielky. Preto radšej starých rodičov nenavštevujem. Väčšinu času trávim doma a poobede na čerstvom vzduchu na našej chate. Môj deň sa už nezačína dlhým skúmaním mojej skrine a rozhodovaním sa, čo si obliecť. Teraz je výber jednoduchý. Stačia mi tepláky a tričko. Keď som doma, tak sa učím, a ak zostane čas, tak sa hrám so sestrou. Môj čas na chate využívam na individuálny futbalový tréning alebo pomáham ocinovi a mamine so záhradkárskou prácou. Vyskúšal som si už prácu s rotavátorom a rýľom. Pri pobyte na chate som si uvedomil, aký je to dobrý pocit

byť na čerstvom vzduchu bez rúška!

Keď príde večer, tak sa osprchujem, umyjem si zuby a pozerám televízor, až kým nezaspím. Toto je momentálne môj kolobeh života. Dúfam, že koronavírus čoskoro zmizne a ja sa budem môcť stretávať so všetkými, ktorých mám rád, budem môcť chodiť do školy, na futbal a na hodiny gitary.

Martin

1 799 zobrazení

Napísať komentár



Apríl 2/2020

PETRA PAVLIČOVÁ

KŠŠ sv. Vincenta de Paul Levice, 6. ročník



Jedného dňa na začiatku marca som v správach počula: „Na Slovensku sa objavil prvý prípad s ochorením Covid-19!“ povedala redaktorka z telky.

Na druhý deň som šla do školy, Roman dal ako každé ráno tému na rozprávanie, dnes teda povedal: „Na Slovensku už potvrdili prvý prípad koronavírusu!“ Všetci naraz sme odpovedali: „My vieme nie sme sprostí!“. „Jaj!“ povedal Romi ustráchané. Všetci ľudia panikárili, no nevravím, že som sa aspoň trochu nebála.

O týždeň nato nám zavreli školu, prípady pribúdali a pribúdali. Domáce úlohy nám posielali cez EduPage, nebolo toho málo, no nemohla som sa sťažovať, že je toho veľa, pretože v škole sa toho denne učíme oveľa viac.

Pravdu? Radšej by som bola v škole ako doma, pretože v škole sme s kamarátmi. Prešli štyri dni a tatka mali pustiť domov z roboty (Fínsko). Bála som sa, či ho vôbec pustia cez hranice. No nakoniec ho pustili, ale musel ísť do Gabčíkova, kde mu urobia testy. Dokonca bol aj v telke.

„Prešli tri dni a povedali mu výsledok testu...“